

Trage paarden

MICK HERRON

TRAGE PAARDEN

Vertaald door Mario Molegraaf

2018 Prometheus Amsterdam

Alle personages in deze publicatie zijn fictief en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, is louter toeval.

Oorspronkelijke titel *Slow Horses*

© 2010 Mick Herron

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Mario Molegraaf

Omslagontwerp en -illustraties Jan van Zomeren

Foto auteur Lee Gillies

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3546 1

i.m. DA, SC, AJ & RL

a sourcing whom my lost candle like the firefly loves

John Berryman

1

Zo gleed River Cartwright van het snelle spoor af en schaarde hij zich onder de trage paarden.

Acht uur twintig dinsdagochtend, en King's Cross tjokvol met wat de O.R. *andere mensen* noemde: 'Niet-strijders, River. Volstrekt eerzame bezigheid in vreedstijd.' Hij had een codicil. 'We hebben geen vrede gehad sinds september '14.'

Door hoe de O.R. het bracht veranderde dit in Rivers hoofd in Romeinse cijfers. MCMXIV.

Hij hield halt en deed of hij op zijn horloge keek; een manoeuvre die niet was te onderscheiden van echt op zijn horloge kijken. Forensen omspoelden hem als water een rots, hun irritatie bleek uit het klakken van tongen en uitstoten van adem. Bij de dichtsbijzijnde uitgang – een stralende ruimte waardoor zwak januaridaglicht spatte – stonden twee van de zwart geklede presteerders als beelden, hun zware bewapening onopgemerkt door de niet-strijders die het sinds 1914 ver hadden gebracht.

De presteerders – zo genoemd omdat zij het voor elkaar kregen – hielden zich op een afstand, als hadden ze die instructie.

Het doelwit had twintig meter voorsprong. 'Wit T-shirt onder een blauw overhemd,' herhaalde River zachtjes. En voegde nu details toe aan Spiders schematische schets: jong, man, Midden-Oosten-achtig; de mouwen van het blauwe hemd opgestroopt; de blauwe jeans stijf en nieuw. Zou je een nieuwe broek kopen voor zo'n tripje? Hij duwde de informatie weg, een vraag om later te stellen.

Een rugzak op de rechterschouder van het doelwit maakte slagzij, wat op gewicht wees. Het in zijn oor gekronkelde draadje had, net als dat van River zelf, een iPod kunnen zijn.

‘Bevestig visueel.’

River raakte zijn linkeroor met zijn linkerhand aan, sprak zacht in wat een knoopje op zijn manchet leek. ‘Bevestigd.’

Een troep toeristen vulde de hal, de verdeling van hun bagage wees erop dat ze geen anderen duldden. River ontweek hen zonder zijn ogen af te wenden van het doelwit, dat op weg was naar de andere perrons, waar de treinen vertrokken richting Cambridge en oostelijke punten.

Treinen die in het algemeen minder vol zaten dan de HST’s naar het noorden.

Ongevraagde beelden kwamen: van verwrongen metaal dat langs kilometers kapotte rails lag verspreid. Van struiken langs het spoor die in brand stonden en waar stukjes vlees in hingen.

‘Wat je moet onthouden’ – woorden van de O.R. – ‘is dat soms het ergste kan gebeuren.’

Het ergste was de laatste paar jaar exponentieel toegenomen.

Twee spooragenten bij een kaartpoortje negeerden het doelwit maar bestudeerden River. Uit de buurt blijven, waarschuwde hij in stilte. Blijf uit mijn buurt. Het waren de kleine details waarop acties strandden. Het laatste wat hij wilde was hoorbaar gekrakeel; alles waarvan het doelwit schrok.

De smerissen zetten hun gesprek weer voort.

River hield even halt en hergroepeerde zich mentaal.

Hij had een gemiddelde lengte, deze jongeman River Cartwright; had blond haar en een bleke huid, grijze ogen die vaak naar binnen leken te kijken, een nogal spitse neus en een moedervlekje op zijn bovenlip. Wanneer hij zich concentreerde, rimpelde zijn voorhoofd zo dat sommigen hem van verwarring verdachten. Vandaag droeg hij een blauwe spijkerbroek en een donker colbertje. Maar als je hem die ochtend naar zijn uiterlijk had gevraagd, zou hij zijn haar hebben vermeld. De laatste tijd was zijn voorkeur uitgegaan naar een Turkse kapper, waar ze dichtbij komen met de schaar, en vervolgens een open vlammetje tegen de oren houden. Ze waarschuwden niet dat dit gaat gebeuren. River verrees geschuurd en geschroeid als een drempel uit de stoel. Ook nu nog tintelde zijn hoofdhuid bij elke luchtstroom.

Zonder zijn ogen van het doelwit af te wenden, nu vijfendertig meter voor hem – zonder met name zijn ogen van de rugzak af te wenden –, sprak River weer in zijn knoopje. ‘Volgen. Maar geef hem ruimte.’

Als het ergste een explosie in een trein was, was het op één na ergste een explosie op een perron. De recente geschiedenis leerde dat mensen op weg naar hun werk het kwetsbaarst waren. Niet omdat ze zwakker waren. Maar omdat er een heleboel van waren, samengepakt in gesloten ruimtes.

Hij keek niet om zich heen, in het vertrouwen dat de zwart geklede presteerders niet ver achter hem waren.

Links van River had je broodjeszaken en koffietentjes, een pub, een stalletje met *pie*. Rechts van hem talmde een lange trein. Af en toe duwden reizigers op het perron koffers door de deuren van de trein, terwijl in de hoogte duiven luidruchtig van dakspant wisselden. Een intercom gaf aanwijzingen, en de menigte in de hal achter River groeide, terwijl enkelingen wegliepen.

In stations had je altijd dit gevoel van opgekropte beweging. Een menigte was een explosie in aantocht. Mensen waren fragmenten. Alleen wisten ze het nog niet.

Het doelwit verdween achter een kluitje reizigers.

River schoof naar links, en het doelwit verscheen weer.

Hij passeerde een van de koffietentjes, en een zittend stel wekte een herinnering op. Gisteren rond deze tijd was River in Islington geweest. Voor zijn promotieassessment moest hij een dossier aanleggen over een publieke figuur: aan River was een schaduwminister voor Cultuur toegewezen die prompt twee kleine beroertes had gekregen en in een privékliniek in Hertfordshire lag. Er leek geen procedure om een vervanger aan te wijzen, dus had River er zelf maar een gekozen en had hij twee dagen Lady Di gevolgd zonder te worden opgemerkt – kantoor/sportschool/kantoor/wijnbar/kantoor/thuis/koffietentje/kantoor/sportschool... Die herinnering werd opgewekt door het logo van deze zaak. In zijn hoofd blafte de O.R. een reprimande: ‘Hersenen. Laten werken. Zelfde plek, goed idee?’

Goed idee.

Het doelwit sloeg links af.

‘Potterville,’ mompelde River bij zichzelf.

Hij liep onder de brug door en ging ook linksaf.

Even een glimp van hemel in de hoogte – grijs en vochtig als een theedoek – en River kwam in de kleine hal met perrons 9, 10 en 11. Vanuit de buitenmuur kwam een half bagagekarretje tevoorschijn: perron 9¾ was waar de Hogwarts Express vertrok. River ging naar binnen. Het doelwit liep al over perron 10.

Alles versnelde.

Er waren niet veel mensen – de volgende trein zou pas over een kwartier vertrekken. Een man op een bankje las een krant, en dat was het min of meer. River ging harder lopen, verkleinde de afstand. Van achter hem veranderde de herrie van aard – van globaal getater tot gericht gemompel – en hij begreep dat de presteerders commentaar uitlokten.

Maar het doelwit keek niet achterom. Het doelwit bleef bewegen, alsof hij van plan was in de verste wagon te klauteren, wit t-shirt, blauw overhemd en rugzak inclusief.

River sprak weer in zijn knoopje. Zei de woorden – *Pak hem* – en begon te rennen.

‘Tedereen liggen!’

De man op het bankje ging staan en weer neer door een figuur in het zwart.

‘Liggen!’

Verderop kwamen nog twee mannen vanaf het dak van de trein neer in het pad van het doelwit. Dat zich omdraaide naar River, die zijn arm uitstak en hem met zijn handpalm gebaarde op de grond te gaan liggen.

De presteerders schreeuwden bevelen:

De zak!

Laat de zak vallen!

‘Zet de zak op de grond,’ zei River. ‘En op je knieën.’

‘Maar ik –’

‘Laat de zak vallen!’

Het doelwit liet de zak vallen. Een hand lepelde die op. Andere handen grepen naar ledematen: het doelwit werd geplet, armen en

benen wijd, op de tegels geramd, terwijl de rugzak aan River werd gegeven. Die de zak voorzichtig op het nu lege bankje zette en hem openritste.

In de hoogte ontrolde zich een geautomatiseerd bericht rond de daksparanten. *Wil inspecteur Samms zich melden bij de commandopost.*

Boeken, een A4-schrijfblok, een pennendoosje.

Wil inspecteur Samms

Een tupperwaredoos met een broodje kaas en een appel.

zich melden

Rivers keek op. Zijn lip trok. Hij zei, nogal rustig –

bij de commandopost

‘Fouilleer hem.’

‘Doe me geen pijn!’ De stem van de jongen was gedempt: hij had een gezicht vol vloer en er wezen wapens naar zijn hoofd.

Doelwit, hield River zichzelf voor. Geen *jongen*. Doelwit.

Wil inspecteur Samms

‘Fouilleer hem!’ Hij wijdde zich weer aan de rugzak. In het pennendoosje zaten drie ballpoints en een paperclip.

zich melden

‘Hij is clean.’

River liet het doosje op de bank vallen en hield de rugzak ondersteboven. Boeken, schrijfblok, een verdwaalde pen, een klein pakje tissues.

bij de commandopost

Ze dwarrelden over de vloer. Hij schudde aan de rugzak.

Niets in de vakken.

‘Controleer hem nog eens.’

‘Hij is clean.’

Wil inspecteur Samms

‘Kan iemand dat verdomde ding afzetten?’

Hij was zich bewust van zijn paniekerige toon en hield zijn mond stijf dicht.

‘Hij is clean, mijnheer.’

zich melden

River schudde weer aan de rugzak als aan een rat, liet hem toen vallen.

bij de commandopost

Een van de presteerders begon te praten, rustig maar indringend, in een kraagmicrofoontje.

River werd zich bewust van iemand die hem aanstaarde door het raam van de wachtende trein. Hij negeerde haar en begon het perron af te lopen.

‘Mijnheer?’

Er zat een zeker sarcasme in.

Wil inspecteur Samms zich melden bij de commandopost.

Blauw overhemd, wit T-shirt, dacht River.

Wit overhemd, blauw T-shirt?

Hij versnelde. Een spooragent stapte naar voren toen hij het kaartpoortje naderde, maar River liep met een boog om hem heen, schreeuwde een onsamenhangende instructie, rende toen in volle vaart terug naar de grote hal.

Wil inspecteur Samms – en de opgenomen aankondiging, een gecodeerd bericht voor het personeel dat er een veiligheidsalarm gold, stopte. Een menselijke stem kwam ervoor in de plaats:

‘Vanwege een veiligheidsincident wordt dit station geëvacueerd. Gaat u alstublieft naar de dichtstbijzijnde uitgang.’

Hij had hooguit drie minuten voor de Honden verschenen.

Rivers voeten hadden een eigen richting en dreven hem naar de hal waar hij nog ruimte had om te bewegen. Maar aan alle kanten stapten mensen uit treinen, mededelingen in de treinen hadden plotseling een eind gemaakt aan reizen die nog niet waren begonnen, en paniek was heel dichtbij – massale paniek was nooit ver onder de oppervlakte, niet op treinstations en vliegvelden. De flegmatieke zelfbeheersing van het Britse publiek was vaak vermeld en regelmatig afwezig.

Geruis barstte zijn oor in.

De intercom zei: ‘Gaat u alstublieft kalm naar de dichtstbijzijnde uitgang. Het station is nu gesloten.’

‘River?’

Hij schreeuwde in zijn knoopje. ‘Spider? Idioot dat je bent, je hebt de verkeerde kleuren doorgegeven!’

‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand? Er komen menigtes uit alle –’

‘Wit T-shirt onder een blauw hemd. Dat zei je.’

‘Nee, ik zei blauw T-shirt onder –’

‘Fuck you, Spider.’ River rukte zijn oordopje uit.

Hij was bij de trap gekomen waar de menigte de metro in komt. Nu stroomde de menigte eruit. Irritatie was het belangrijkste gevoel, maar er zaten andere nuances in: angst, onderdrukte paniek. De meesten van ons veronderstellen dat bepaalde dingen alleen andere mensen overkomen. Velen van ons veronderstellen dat één zo’n ding de dood is. De woorden van de intercom hakten op dit geloof in.

‘Het station is nu gesloten. Gaat u alstublieft naar de dichtstbijzijnde uitgang.’

De metro was de hartslag van de stad, dacht River. Niet een perron voor het oosten. De metro.

Hij drong zich door de menigte die evacueerde en negeerde de vijandigheid ervan. *Laat me erdoor*. Dit had minimale impact. *Beveiliging. Laat me erdoor*. Dat was beter. Er opende zich geen pad, maar de mensen hielden op hem terug te duwen.

Twee minuten voor de Honden. Minder.

De gang verbreedde zich onder aan de trap. River rende de hoek om, waar een weidere ruimte wachtte – kaartautomaten tegen muren; loketten met luiken omlaag; de recente rijen ervoor opgenomen in de mensenmassa op weg naar elders. De menigte was al verdund. Roltrappen waren gestopt; tape eroverheen om zotten weg te houden. Op de perrons beneden steeds minder passagiers.

River werd tegengehouden door een spoorsmeris.

‘Het station wordt ontruimd. Hoor je de verdomde intercom niet?’

‘Ik hoor bij inlichtingen. Zijn de perrons clear?’

‘Inlicht-?’

‘Zijn de perrons clear?’

‘Ze worden geëvacueerd.’

‘Weet je het zeker?’

‘Dat heb ik –’

‘Jullie hebben camera’s?’

‘Natuurlijk hebben wij –’

‘Laat het me zien.’

De omringende geluiden werden ronder, echo's van vertrekkende reizigers dreven over de plafonds. Maar andere geluiden naderden: snelle voetstappen, zwaar op de betegelde vloer. De Honden. River had weinig tijd om dit recht te zetten.

‘Nu.’

De smeris knipperde met zijn ogen, maar Rivers ernst ontging hem niet – kon ook bijna niet – en hij wees over zijn eigen schouder naar een deur waarop GEEN TOEGANG stond. River was erdoorheen eer de eigenaar van de voetstappen verscheen.

De kleine raamloze ruimte rook naar bacon en oogde als het hol van een voyeur. Een draaistoel stond tegenover een rij televisie-monitors. Allemaal knipperden ze regelmatig en richtten zich op hetzelfde herhaalde tafereel: een verlaten metroperron. Het was net een saaie sciencefictionfilm.

Een luchtstroom leerde hem dat de smeris binnen was gekomen.

‘Wat is welk perron?’

De smeris wees: groepen van vier. ‘Northern. Piccadilly. Victoria.’

River bekeek ze snel. Om de twee seconden knipperden ze.

Van beneden kwam een ver gerommel.

‘Wat is dat?’

De smeris tuurde.

‘Wat?’

‘Zal wel een metrotrein zijn.’

‘Die rijden?’

‘Het station is gesloten,’ zei de smeris, alsof hij het tegen een idioot had. ‘Maar de lijnen zijn open.’

‘Allemaal?’

‘Ja. Maar de treinen stoppen niet.’

Dat hoefde ook niet.

‘Welke eerst?’

‘Welke –’

‘Welke trein, verdomme. Welk perron?’

‘Victoria. In noordelijke richting.’

River was al weg.

Boven aan de lage trap werd de weg terug naar het station met de

hoofdlijnen versperd door een korte donkere man die in een koptelefoon stond te praten. Zijn stem veranderde abrupt toen hij River zag. 'Hij is hier.'

Maar River was niet hier. Hij was over het hekje gesprongen en bevond zich boven aan de dichtstbijzijnde roltrap; hij duwde de beveiligingstape weg; ging de bewegingloze trap af, twee diepe stappen tegelijk.

Onderaan was het griezelig leeg. Weer dat sciencefictiongevoel.

Metrotreinen passeren gesloten stations heel langzaam. River bereikte het verlaten perron toen de trein langsreed als een groot traag dier, met alleen ogen voor hem. En het had volop ogen. River voelde ze allemaal, al die paren ogen verstrikt in de buik van het beest; op hem gericht terwijl hij het perron aftuurde, naar iemand die net uit een uitgang aan de andere kant was verschenen.

Wit overhemd. Blauw T-shirt.

River rende.

Achter hem rende ook iemand anders, die zijn naam riep, maar dat deed er niet toe. River hield een race tegen een trein. Een race die hij won – hij ging even hard, sneller; hij kon het vertraagde geluid horen; een knarsend mechanisch terugkoppelen geschraagd door de toenemende angst binnen. Hij kon horen bonzen op ramen. Besefte dat de bestuurder angstig naar hem keek, met het idee dat hij zich op de sporen zou werpen. Maar River kon er niets aan doen wat iedereen dacht – River kon alleen doen wat hij deed, dus het perron overrennen met precies deze snelheid.

Verderop – blauw T-shirt, wit overhemd – deed iemand anders ook het enige wat hij kon doen.

River had geen adem om te schreeuwen. Hij had amper adem om zichzelf vooruit te duwen, maar het lukte hem...

Bijna. Bijna lukte het snel genoeg te zijn.

Achter hem werd zijn naam weer geschreeuwd. Achter hem ging de metrotrein harder rijden.

Hij besefte dat het hokje van de bestuurder hem inhaalde, vijf meter van het doelwit.

Dit was namelijk het doelwit. Dit was altijd het doelwit geweest. En door de snel afnemende afstand tussen hen kon hij de jongeman zien

zoals die was: achttien? Negentien? Zwart haar. Bruine huid. En een blauw t-shirt onder een wit overhemd – *fuck you, Spider* – waarvan hij de knoopjes losmaakte, waardoor een riem zichtbaar werd vol met...

De trein kwam op gelijke hoogte met het doelwit.

River stak een arm uit, alsof hij de eindstreep dichterbij kon brengen.

De voetstappen achter hem vertraagden en hielden op. Iemand vloekte.

River had het doelwit bijna – een halve seconde ervandaan.

Maar in de buurt was niet dichtbij genoeg.

Het doelwit trok aan een koord aan zijn riem.

En dat was het dan.

Deel 1

Slough House

2

Laten we in elk geval hierover geen misverstand laten bestaan: Slough House staat niet in Slough en het is ook geen huis. De voordeur gaat schuil in een stoffige nis tussen bedrijfspanden in de wijk Finsbury, op een steenworp van metrostation Barbican. Links zit een voormalige kiosk, tegenwoordig een kiosk-kruidenier-slijterij, plus dvd-verhuur als bloeiende bijverdienste; rechts Chinees restaurant New Empire met ramen die constant worden verduisterd door een dik rood gordijn. Een tegen het glas geduwde getypte menukaart is in de loop van de jaren vergeeld maar nooit vervangen; is alleen aangepast met markeerstift. Diversificatie mag de sleutel zijn geweest voor het overleven van de kiosk, beperking is de langetermijnstrategie geweest van New Empire, met gerechten die men regelmatig van de kaart schrapt als getallen van een bingokaart. Het is een van de essentiële overtuigingen van Jackson Lamb dat op den duur het enige wat New Empire aanbiedt ei met nasi en zoetzuur varkensvlees zal zijn. Dat alles geserveerd achter dikke rode gordijnen, alsof de geringe keus een nationaal geheim was.

De voordeur gaat, zoals gemeld, schuil in een stoffige nis. Het oude zwarte schilderwerk zit vol verkeersspetters, en het ondiepe raampje erboven verraadt geen licht binnen. Een lege melkfles heeft zo lang in de schaduw ervan gestaan dat hij door stadsmos aan de stoep zit geplakt. Er is geen deurbel, en de brievenbus is geheeld als een verwonding uit de kindertijd: alle post – en er is nooit post – zou tegen de klep duwen zonder toegang te krijgen. Het is of de deur nep is, met als enige bestaansreden een bufferzone bieden tussen winkel en restaurant. Ja, je zou dagen achter elkaar bij de bushalte aan de overkant kunnen zitten zonder ooit iemand hem zien te gebruiken. Alleen zou je, als je lang bij de bushalte zou zitten, merken dat er belangstelling was voor je aanwezigheid. Een gezette man, waarschijnlijk kauwgom

kauwend, kwam naast je zitten. Zijn aanwezigheid ontmoedigt. Hij maakt een indruk van onderdrukt geweld, van een zo lang gekoesterde wrok dat het hem niet meer deert waar hij die uitleeft, en hij zal je bekijken tot je uit het zicht bent.

Intussen is de stroom de kiosk in en uit min of meer constant. En er gebeurt altijd iets op het trottoir; altijd mensen die de ene kant of de andere uit gaan. Een veegkarretje rolt langs, de draaiende borstels schuiven sigarettenpeuken, glassplinters en flesdoppen de muil ervan in. Twee mannen, die in tegengestelde richting gaan, doen dat vermijdingsdansje, de manoeuvre van de een weerspiegeld door de ander, maar slagen erin zonder botsen te passeren. Een vrouw, die in een mobieltje praat, kijkt naar haar reflectie in het raam terwijl ze langsloopt. Heel hoog zoemt een helikopter die voor een radiozender bericht over wegwerkzaamheden.

En tijdens dit alles, wat elke dag gebeurt, blijft de deur gesloten. Boven New Empire en de kiosk gaan de ramen van Slough House' vier etages de niet uitnodigende oktoberhemel van Finsbury in, ze zijn geschilderd en goor, maar niet ondoorzichtig. Voor wie boven in een passerende bus zit die enige tijd oponthoud heeft – wat gemakkelijk kan gebeuren: een combinatie van verkeerslichten, vrijwel constante wegwerkzaamheden en de fameuze sloomheid van Londense bussen – bieden ze uitzichten op vertrekken op de eerste etage die voornamelijk geel en grijs zijn. Oud geel en oud grijs. Het geel is van de muren, of wat je van de muren kunt zien achter grijze archiefkasten en grijze, institutionele boekenkasten waarop zich gedateerde naslagwerken uitstrekken: sommige liggen op hun rug, andere leunen tegen hun collega's ter ondersteuning, een paar nog rechtop, de belettering op de ruggen ervan spookachtig geworden door een dagelijkse golf elektrisch licht. Elders liggen archiefmappen schots en scheef in te kleine ruimtes; stapels ervan verticaal tussen planken gepropt, de hoogste persen daarom naar buiten en dreigen te vallen. De plafonds zijn ook vergeeld, een hier en daar met spinnenwebben bevlekte ongezonde tint. En de bureaus en de stoelen in deze vertrekken op de eerste etage zijn van hetzelfde functionele metaal als de boekenplanken, en zijn mogelijk gevorderd bij dezelfde institutionele bron: een ontman-

telde kazerne of de kantoorruimte van een gevangenis. Het zijn geen stoelen om lekker in te zitten en peinzend de ruimte in te staren. Ook zijn het geen bureaus om als een uitbreiding van je persoonlijkheid te behandelen en te versieren met foto's en mascottes. Feiten die op zichzelf een bepaalde informatie overbrengen: wie hier werken worden niet goed genoeg gevonden om belang aan hun comfort te hechten. Ze worden geacht te zitten en hun taken met minimale afleiding te verrichten. En vervolgens door een achterdeur te vertrekken, onopgemerkt door veegkarretjes of vrouwen met mobieltjes.

Het bovendeck van de bus biedt minder uitzicht op de volgende verdieping, al zijn er glimpen zichtbaar van dezelfde met nicotine bevelde plafonds. Maar zelfs een driedeksbus zou niet veel licht werpen: de kantoren op de tweede verdieping lijken bedroevend veel op die beneden. En bovendien zegt de informatie die je in gouden letters op de ramen onderscheidt voldoende om belangstelling te smoren. *W.W. Henderson*, staat er. *Advocaat en notaris*. Af en toe komt, van achter de schreefletterzwerigheid van dit sinds lang overtollige logo, iemand tevoorschijn en beziet de straat beneden alsof hij naar iets heel anders kijkt. Maar wat dat ook is, het houdt zijn aandacht niet lang vast. Over een paar tellen zal hij weg zijn.

Zulk amusement wordt niet beloofd door de hoogste verdieping, die ramen heeft met dichtgetrokken jaloezieën. Wie ook dit niveau bevolkt heeft blijkbaar geen zin herinnerd te worden aan een buitenwereld, of om toevallige stralen zonlicht zijn duisternis te laten doorboren. Maar dit is ook een aanwijzing, want het geeft aan dat wie ook op deze verdieping rondhangt de vrijheid heeft voor duisternis te kiezen, en keuzevrijheid beperkt zich meestal tot leidinggevend. Slough House – een naam die niet verschijnt op officiële documentatie, naambordjes of briefhoofden; niet op een elektriciteitsrekening of huurcontract; niet op een visitekaartje, in een telefoonboek of op de lijst van een makelaar; het is helemaal de naam niet van het gebouw, alleen in de allerinformeelste zin – wordt blijkbaar van bovenaf geleid, al is de hiërarchie afgaande op het gelijkmatig misera-bele decor beperkt van aard. Je zit aan de top óf niet. En alleen Jackson Lamb zit aan de top.

Uiteindelijk wordt het verkeerslicht groen. De bus zet zich sputterend in beweging en rolt richting St. Paul's. En onze passagier boven vraagt zich de laatste seconden dat ze kijkt misschien af hoe het is om in deze kantoren te werken; koestert misschien zelfs even een fantasie waarin het pand in plaats van een tanend advocatenkantoor een bovengrondse kerker wordt waarnaar men de mislukkelingen van een hogere dienst als straf overplaatst; vanwege misdaden met drugs, dronkenschap en ontucht; politiek en verraad; ongeluk en twijfel; en de onvergeeflijke achteloosheid toe te laten waardoor een man zich op een metroperron opblaast, waarbij naar schatting 120 mensen omkomen of verminkt raken en voor 30 miljoen pond directe schade wordt aangericht, plus naar schatting 2,5 miljard pond aan verspeelde inkomsten uit toerisme – eigenlijk een bestuurlijke oubliëtte wordt waar, naast een predigitale overvloed aan paperassen, een postnuttig stel buitenbeentjes kan worden opgeslagen om stof te vergaren.

Zo'n dagdroom zou natuurlijk niet eens de tijd overleven die de bus nodig heeft om onder de nabije voetgangersbrug door te rijden. Maar één ideetje zou misschien iets langer overeind blijven: dat de gelen en grijzen die het kleurschema beheersen niet zijn wat ze aanvankelijk lijken – dat het geel helemaal geen geel is, maar wit dat is uitgeput door mufte adem en tabak, door instantnoedeldampen en jassen die op radiatoren te drogen hingen; en dat het grijs geen grijs is maar zwart met de vulling eruit gestampt. Maar ook deze gedachte zal snel vervagen, want weinig met Slough House verbonden dingen blijven hangen. Alleen de naam heeft bewezen duurzaam te zijn. Die ontstond jaren geleden bij een informele gedachtewisseling tussen spionnen:

Lamb is verbannen.

Waar hebben ze hem heen gestuurd? Een nare plek?

Zo erg als maar kan.

God, toch niet Slough?

Zou zomaar kunnen.

Meer was, in een wereld van geheimen en legenden, niet nodig om een naam aan Jackson Lambs nieuwe koninkrijk te kunnen geven: een oord van gelen en grijzen, waar ooit alles zwart en wit was.

Even na 7 uur 's ochtends ging er licht aan bij het raam op de tweede etage, en er verscheen een gestalte achter *W.W. Henderson, advocaat en notaris*. Beneden op straat rammelde een melkkar langs. De gestalte bleef even staan, alsof hij verwachtte dat de kar gevaarlijk zou worden, maar trok zich terug zodra die uit het zicht was. Binnen her-vatte hij zijn bezigheid en keerde een drijfmat zwarte vuilniszak om op een krant die over het versleten en vervaagde tapijt was uitgespreid.

De lucht was onmiddellijk vervuild.

Met rubber handschoenen en opgetrokken neus zakte hij op zijn knieën en begon de troep te doorzoeken.

Eierschalen, groentestengels, koffieprut in smeltende filters, perkamentkleurige theezakjes, een scherp zeep, etiketten van potjes, een plastic knijpfles, stronkjes smerige theedoeken, gescheurde bruine enveloppen, kurken, flesdoppen, de gekronkelde veer en kartonnen achterkant van een spiraalblok, wat stukjes kapot servies die niet in elkaar pasten, aluminiumfolie schaaltes van afhaalmaaltijden, verfrommelde Post-its, een pizzadoos, een uitgeknepen tube tandpasta, twee sappakken, een leeg doosje schoensmeer, een plastic lepel, en zeven zorgvuldig gebundelde pakjes, gemaakt van bladzijden van *Searchlight*.

En nog veel meer, dat niet direct viel thuis te brengen. Alles drijfnat en glimmend, slakachtig, in het licht van de gloeilamp erboven.

Hij ging weer op zijn hurken zitten. Pakte de eerste *Searchlight*-bundel op en begon die zo zorgvuldig als hij kon open te maken.

De inhoud van een asbak belandde op het tapijt.

Hij schudde zijn hoofd en liet de aangetaste krant weer op de hoop vallen.

Een geluid kwam op de trap omhoog, en hij draalde even, maar het herhaalde zich niet. Alle in- en uitgangen van Slough House liepen via een achterplaats met muren vol meeldauw en slijm, en iedereen die naar binnen kwam, maakte daarbij veel vijandige herrie, want de deur klemde en had – net als de meeste mensen die hem gebruikten – een flinke trap nodig. Maar dit geluid was heel anders geweest, dus schudde hij zijn hoofd en concludeerde dat het om het ontwakende pand was gegaan; dat het de lateien rekte of wat oude panden 's och-

tends ook deden, na een nacht met regen. Hij had de regen in gemoe-
ten, om het afval van de journalist op te halen.

Eierschalen, groentestengels, koffieprut in smeltende filters...

Hij pakte nog een van de krantenpakjes op, de verfrommelde kop
stelde een recente demonstratie van de BNP aan de kaak, en snoof er
weifelend aan. Rook niet naar een asbak.

‘Gevoel voor humor kan een echte rotzak zijn,’ zei Jackson Lamb.

River liet het pakje vallen.

Lamb leunde in de deuropening, zijn wangen glommen een beetje
zoals ze na inspanning pleegden te doen. Een trap op gaan telde, hoe-
wel hij gekraak had voorkomen. River was zelf amper in staat tot der-
gelijke heimelijkheid, terwijl hij niet Lambs gewicht hoefde mee te
torsen: het zat vooral rond zijn middel, als een zwangerschap. Een
sjofele grijze regenjas verhulde het nu, inmiddels druppelde de over
zijn arm gehaakte paraplu op de vloer.

River, die het feit probeerde te verbergen dat zijn hart hem zojuist
in de ribben had gestompt, zei: ‘Denk je dat hij ons nazi’s noemt?’

‘Jazeker. Natuurlijk noemt hij ons nazi’s. Maar ik had je dit op Sids
helft van de kamer willen laten doen.’

River pakte het gevallen bundeltje op maar het bezweek, het papier
was te nat voor de inhoud ervan, waardoor een hutspot van botjes
en weggeschraapt vel neerkwam – een naar moment lang het bewijs
van een brute moord op babyformaat. En toen tekende de vorm van
een kip zich uit de collectie af; een misvormde kip – een en al poten
en vleugels – maar herkenbaar een voormalige vogel. Lamb snoof.
River wreef zijn gehandschoende handen tegen elkaar, smeerde
doorweekte klonten krant tot balletjes, die hij vervolgens op de
hoop kieperde. De zwarte en rode inkt zou zijn greep niet zo ge-
makkelijk verliezen. De ooit gele handschoenen kregen de kleur van
mijnwerkersvingers.

Lamb zei: ‘Dat was niet al te slim.’

Bedankt hoor, dacht River. Bedankt dat je daarop wijst.

De afgelopen avond had hij na middernacht bij het huis van de jour-
nalist op de loer gelegen, moeizaam enige beschutting vindend bij het
beetje overstek van het pand aan de overkant terwijl regen neerplensde

als Noachs nachtmerrie. De meeste buren hadden hun burgerplicht gedaan: zwarte zakken opgesteld als zittende varkens, of door de gemeente verstrekte vuilnisbakken met wieltjes naast deuren op wacht gezet. Maar niets bij het huis van de journalist. Koude regen liep over Rivers nek, koerste op zijn bilspleet af, en hij besepte dat het er niet toe deed hoelang hij daar zou staan, hij zou toch geen plezier hebben.

‘Laat je niet betrappen,’ had Lamb gezegd.

Natuurlijk laat ik me niet betrappen, verdomme, had hij gedacht. ‘Ik doe mijn best.’

En: ‘Parkeren voor bewoners,’ had Lamb eraan toegevoegd, alsof hij een mysterieus wachtwoord doorgaf.

Parkeren voor bewoners. En wat dan nog?

Hij kon dus niet in zijn auto zitten, had hij zich te laat gerealiseerd. Kon het niet gezellig maken, regen die van een waterbestendig dak af stuitte, en wachten tot de zakken zouden opdagen. De kans op een parkeergeldwachter – of hoe ze tegenwoordig ook mochten heten – die na middernacht zijn ronde deed was gering, maar niet nihil.

Net wat hij nodig had – een parkeerbon. Een bekeuring. Zijn naam op papier.

Laat je niet betrappen.

Dus werd het het beetje overstek in de stromende regen. Nog erger was het flakkerende licht achter de dikke gordijnen van het appartement van de journalist op de begane grond, hoe daarachter een schaduw bleef verschijnen. Alsof de broodschrijver zich lekker warm verlustigde bij het idee van River in de regen, wachtend tot hij zijn vuilniszak buiten zou zetten zodat hij die kon weggrissen om heimelijk te bestuderen. Alsof de journalist dit allemaal wist.

Kort na middernacht kwam bij River het idee op: misschien wel.

Zo was het de afgelopen acht maanden gegaan. Steeds weer had hij naar het grotere geheel gekeken en daaraan geschud, alsof het een losse puzzel was. Soms kwamen de stukjes op een andere manier bij elkaar, soms pasten ze helemaal niet. Waarom wilde Jackson Lamb het afval van deze journalist, in die mate dat hij River zijn eerste taak buiten het bureau gaf sinds hij naar Slough House was overgeplaatst? Misschien ging het er niet om het afval te pakken te krijgen. Mis-

schien ging het erom dat River uren achter elkaar in de regen stond, terwijl de broodschrijver zich er via de telefoon met Lamb vrolijk over maakte.

De regen was voorspeld. Het had verdorie geregend toen Lamb hem met de actie belastte.

Parkeren voor bewoners, had hij gezegd.

Laat je niet betrappen.

Na nog eens tien minuten besloot River dat het genoeg was. Er zou geen vuilniszak komen, of anders zou het niets betekenen, alleen dat men hem op een zinloze missie had gestuurd... Hij was dezelfde weg teruggelopen als hij was gekomen, onderweg had hij een willekeurige vuilniszak gepakt; had die in de kofferbak gesmeten van de auto, die hij bij de dichtstbijzijnde meter had geparkeerd. Was naar huis gereden. Naar bed gegaan.

Waar hij twee uur had liggen kijken hoe de puzzel zich weer vormde. Jackson Lambs *Laat je niet betrappen* had misschien precies dat betekend: dat River een belangrijke taak had gekregen en niet betrappt mocht worden. Niet van essentieel belang – dan had Lamb Sid of mogelijk Moody gestuurd – maar belangrijk genoeg om te worden gedaan.

Anders was het een test. Een test om te achterhalen of River in staat was in de regen naar buiten te gaan en met een zak vuilnis terug te komen.

Kort nadien ging hij weer naar buiten en liet de willekeurige vuilniszak achter in de eerste afvalbak die hij passeerde. Toen hij langzaam langs het huis van de journalist liep, kon hij nauwelijks geloven dat hij er stond, neergezegen tegen de muur onder het raam: een dichtgeknoopte zwarte zak...

De inhoud van de zak in kwestie lag nu over de grond voor hem uitgespreid.

Lamb zei: 'Ik laat het je maar bekijken, goed?'

River zei: 'Waarnaar ben ik precies op zoek?'

Maar Lamb was al weg, hoorbaar op de trap deze keer – de kraakjes en klachten weerklonken allemaal – en River bevond zich alleen op Sids helft van het kantoor; nog steeds omringd door onwelrie-

kende troep en nog steeds gedeprimeerd door het vage maar onmiskenbare gevoel de stootzak van Jackson Lamb te zijn.

De tafeltjes stonden altijd te dicht op elkaar bij Max's, een optimistische voorbereiding op een stroom klanten die zou uitblijven. Max's was niet populair omdat het er niet al te best was: ze hergebruikten de koffiebonen en de croissants waren oud. Vaste klanten waren een uitzondering, geen regel. Maar er was één stamgast en zodra hij iedere ochtend de deur binnenstapte, kranten onder de arm, ging het lichaam achter de toog zijn kopje inschenken. Deed er niet toe hoe vaak er ander personeel was: zijn bijzonderheden werden tegelijk doorgegeven met instructies over het cappuccinoapparaat. *Beige regenjas. Dun wordend, bruinachtig haar. Voortdurend geïrriteerd.* En uiteraard die kranten.

Deze ochtend waren de ramen een beslagen gemiezer. Zijn regenjas druppelde op het schaakbordlinoleum. Hadden zijn kranten niet in een plastic tas gezeten, dan waren ze een beeld van papier-maché in wording geweest.

'Fijne ochtend.'

'Het is een rotochtend.'

'Maar het is altijd fijn u te zien, mijnheer.'

Dit was de ochtend-Max, een naam die ze allemaal deelden als het aan Robert Hobden lag. Als ze wilden dat hij ze uit elkaar hield, moesten ze maar niet allemaal aan dezelfde toog werken.

Hij streek in zijn vaste hoekje neer. Iemand met rood haar, een van de slechts drie andere klanten, zat aan het tafeltje naast hem, naar het raam toe: een zwarte regenjas hing aan de rug van haar stoel. Ze droeg een kraagloos wit shirt en zwarte bij de enkel afgesneden leggings. Hij merkte dit omdat haar voeten om haar stoelpoten waren gehaakt, zoals een kind zou zitten. Ze had een laptop van babyformaat voor zich. Ze keek niet op.

Max bracht zijn latte. Hobden gromde als dank en legde sleutels, mobieltje en portemonnee voor zich op het tafeltje, zoals altijd. Hij vond het niks om met klonten in zijn zakken te zitten. Zijn pen en notitieblok kwamen erbij. De pen was een dun gepunte zwarte vilt-

stift; de sleutelhanger een memorstick. En de kranten waren de kwaliteitsdagbladen, plus de *Mail*. Op elkaar vormden ze een stapeltje van tien centimeter, waarvan hij ongeveer drieënhalve centimeter zou lezen; aanmerkelijk minder op maandag, wanneer er meer aandacht voor sport was. Vandaag was het dinsdag, even na zeven uur. Het regende weer. Had de hele nacht geregend.

... *Telegraph, Times, Mail, Independent, Guardian*.

Hij had op een gegeven moment voor allemaal geschreven. Dat was niet zozeer een bij hem opkomende gedachte, maar eerder een besef dat hem elke ochtend aanstootte, ongeveer rond dit uur: aankomend verslaggever – belachelijke term – in Peterborough, vervolgens de onvermijdelijke verhuizing naar Londen, en de gevarieerde tempi van de maten in majeur, misdaad en politiek, voor hij op zijn achtenveertigste opklom naar wat hem toekwam: de wekelijkse column. Eigenlijk twee. Op zondag en op woensdag. Regelmatig te zien in *Question Time*. Van stokebrand tot het acceptabele gezicht van een afwijkende mening; toegegeven, in zijn geval, een lange weg maar dat maakte aankomen alleen maar aantrekkelijker. Als hij het leven toen had kunnen stilzetten, had hij weinig te klagen gehad.

Tegenwoordig schreef hij niet meer voor kranten. En wanneer taxichauffeurs hem herkenden, was het om verkeerde redenen.

Robert Hobden – momenteel zonder de beige regenjas, het dun wordende, bruinachtige haar een permanent toebehoren, net als de geïrriteerde blik – haalde het dopje van zijn pen, nam een slok van zijn latte en ging aan de slag.

~

Er waren lichten in de ramen geweest. Ho wist voor hij de deur opendeed dat Slough House bezet was. Maar hij had het toch wel gemerkt – natte voetafdrukken op de trap; de smaak van regen in de lucht. Heel af en toe arriveerde Jackson Lamb voor Ho; willekeurige predageraadverschijningen, louter uit territoriumdrift. Je kunt hier zo vaak je wilt rondhangen, maakte Lamb hem duidelijk, maar wanneer ze de muren neerhalen en de botten tellen, vinden ze die van mij

bovenop. Er waren allerlei goede redenen om Jackson Lamb niet aardig te vinden, en deze was een van Ho's favoriete.

Maar dit was Lamb niet, of niet alleen Lamb. Er was iemand anders boven.

Kon Jed Moody zijn, maar alleen als je droomde. Halftien was een mooie start voor Moody, en over het algemeen was het elf uur eer hij klaar was voor iets wat ingewikkelder was dan warme drank. Roderick Ho vond Jed Moody niet aardig, maar dat was geen probleem: Moody verwachtte niet aardig te worden gevonden. Ook al voor hij naar Slough House was overgeplaatst, had hij waarschijnlijk minder vrienden dan vuisten gehad. Dus konden Ho en Moody, die een kantoor deelden, best met elkaar overweg: ze vonden elkaar niet aardig en maalden er niet om dat de ander het wist. Maar het was uitgesloten dat Moody hier vóór hem was. Het was amper zeven uur.

Waarschijnlijker was Catherine Standish. Hij kon zich niet herinneren dat Catherine Standish ooit als eerste was gekomen, wat inhield dat het nooit was gebeurd, maar meestal was zij de volgende. Hij hoorde dan het gekwelde opengaan van de deur, en vervolgens haar zachte kraken op de trap, en vervolgens niets. Ze zat twee verdiepingen hoger – in de kleine kamer naast die van Lamb – en omdat ze uit beeld was, vergat je haar gemakkelijk. De kans haar aanwezigheid te bespeuren was niet groot. Dus was zij het niet.

Wat Ho goed uitkwam. Hij vond Standish niet aardig.

Hij ging omhoog naar de eerste verdieping. In zijn kantoor hing hij zijn regenjas aan een haakje, zette zijn computer aan en ging toen de keuken in. Een rare lucht zweefde van de trap af. Iets rots had de smaak van regen vervangen.

Dit waren dus de verdachten: Min Harper, een nerveuze idioot die voortdurend op zijn zakken klopte om na te gaan of hij niets had verloren; Louisa Guy naar wie Ho nooit kon kijken zonder aan een snelkookpan te denken, met stoom die uit haar oren kwam; Struan Loy, de kantoorgrapjas – Ho vond ze geen van allen aardig, maar vooral Loy vond hij niet aardig: kantoorgrapjassen waren een misdaad in uitvoering – en Kay White, die vroeger op de hoogste verdieping zat, samen met Catherine, maar naar beneden was verbannen

omdat ze ‘te verdomd luidruchtig’ was: bedankt, Lamb. Bedankt dat je de rest van ons laat lijden. Als je niet tegen haar gekwebbel kunt, waarom stuur je haar dan niet terug naar Regent’s Park? Alleen ging niemand van hen terug naar Regent’s Park, want ze hadden daar allemaal enige historie, een onelegante smet op de annalen van de Dienst.

En Ho was op de hoogte van de vorm en kleur van iedere smet: de misdaden met drugs, dronkenschap, ontucht, politiek en verraad – Slough House zat vol geheimen, en Ho was op de hoogte van de afmetingen en diepte van allemaal, op twee na.

Wat hem bij Sid bracht. Misschien zat Sid boven.

En de kwestie met Sid Baker was: Ho wist niet voor welke misdaad Sid was gestraft. Het was een van de twee geheimen die hem waren ontgaan.

Dat was waarschijnlijk de reden dat hij Sid niet aardig vond.

Terwijl het water kookte, liet Ho enkele van de geheimen van Slough House de revue passeren; hij dacht aan de nerveuze idioot Min Harper die een geheime disk in een trein had laten liggen. Hij was hiermee misschien weggekomen als het doosje ervan niet felrood was geweest en er geen *Top Secret* op had gestaan. En als de vindster van de disk die niet had overhandigd aan de BBC. Soms was iets te mooi om waar te zijn, tenzij je degene was die het overkwam: voor Min Harper was het voorval ongelooflijk naar geweest, maar toch was het gebeurd. Daarom had Min de afgelopen twee jaar van een ooit veelbelovende loopbaan doorgebracht als baas van de papierversnipperaar op de eerste etage.

Stoom kwam omhoog van de rand van de snelkoker. De keuken was slecht geventileerd en regelmatig dwarrelde pleisterkalk van het plafond. Wachtte je lang genoeg, dan kwam het hele zaakje naar beneden. Ho schonk water in een mok met theezakje. De dagen waren in dit soort partjes gesneden; in momenten verdeeld van thee inschenken of broodjes halen, en verder geestelijk onderverdeeld door de geheimen van Slough House te herhalen, allemaal op twee na... De rest van de tijd zat Ho achter zijn monitor. Ogenshijnlijk voerde hij gegevens in van al lang gesloten incidenten, maar het grootste deel van de tijd zocht hij naar het tweede geheim, het geheim dat hem aantastte en nooit sliep.